

Wietse Eeken

Wietse Eeken (1975) is een in Rotterdam wonende beeldhouwer. Zijn werkmethode heeft een sterk traditioneel karakter, toch is hij zeer hedendaags in zijn materiaal gebruik. Binnen het werk is de tweestrijd tussen traditie en radicaliteit goed zichtbaar. Enerzijds gaat het om het beeldhouw werk in de pure zin van het woord. De eerlijkheid van het proces, het materiaal en de vorm.

Anderzijds is het verhaal achter de vorm. Deze is niet altijd subtiel en genuanceerd. Het werk zou voor als eerst gezien moeten worden als illustraties van dat verhaal. Een samenraapsel van verwijzingen naar literatuur en popcultuur die steeds in een nieuwe vorm worden gegoten. Verhaallijnen duiken steeds weer op en verdwijnen uit het oog naar mate de figuren die dit verhaal bevolken nieuwe verschijningsvormen aannemen.

Telkens weer vertolken deze figuren de wereld van het verhaal dat ogenschijnlijk onvatbaar blijkt. Vertellen de werken een en het zelfde verhaal of blijken zij telkens flarden van een andere verhaallijn in zich te verenigen.

De werken bevatten steeds een dualiteit in vorm en uitstraling dat ze telkens weer in een unheimische sfeer doen omhullen. In een wereld waar schoonheid een dubieuze keerzijde heeft manifesteert de donkere zijde van het verhaal zich steeds vaker. Het werk van Wietse Eeken is geen modieus statement maar eerder een serieuze vertaling van zijn beleefwereld.

Wietse Eeken (1975) is a Rotterdam based sculptor. His work method has a strong traditional character, even though he has a very contemporary use of materials. Within the work the dualism between the radical and the traditionalism is very much on front. On the one side it is about the sculptural work at its most pure form, the material, the form, and the honesty of the process. On the other side there is the story behind the form which isn't always subtle or nuanced. The work should be seen as illustration of this story. A hodgepodge of references to literature and pop culture that is continuously molded into new forms. Story lines appear and disappear whenever the figures that inhabit the story take on a new appearance.

Again and again these figures inhabit this story world that seems apparently elusive. Is the body of work telling the same story or do they seem to unite fragments of other storylines within them.

The work always incorporates a duality of form and look that envelops them time and again in an eerie atmosphere. In a world where beauty has a doubtful downside the dark side of the story increasingly manifest itself

The work Wietse Eeken makes is never a glamorous statement but moreover a serious translation of his most particular reality